

Rooivalk - szansa na przetrwanie?

#Lotnictwo wojskowe #Przemysł zbrojeniowy #Strategia i polityka 4 grudnia 2007

Rząd RPA postanowił zainwestować kolejne 962 mln randów (ponad 347 mln zł) w program modernizacji śmigłowców bojowych Denel AH-2 Rooivalk na przestrzeni kolejnych trzech lat.

W ciągu 23 lat całkowity koszt programu budowy AH-2 Rooivalk pochłonął kwotę 8 mld

W ramach prac Rooivalki mają zostać wyposażone m.in. w nowoczesną awionikę glass cockpit, urządzenia radiowe, łącza transmisji danych i procesory komputerów układu sterowania lotem.

Jak stwierdził minister obrony RPA Mosiuoa Lekota, Rooivalki mogą być używane w trakcie misji pokojowych i stabilizacyjnych, wykonywanych pod egidą ONZ czy też Unii Afrykańskiej. Jednakże kilka miesięcy temu głównodowodzący South African Air Force (SAAF, wojska lotnicze RPA) gen. Carlo Gagiano zauważył, że ani Unia Afrykańska, ani też ONZ nie mają problemów z pozyskaniem odpowiedniej ilości wiroplątów niezbędnych do realizacji w/w misji.

Początki śmigłowca AH-2 Rooivalk datują się marzec 1984. 3 lutego 1985 pierwszy lot wykonał eksperymentalny śmigłowiec XH-1 Alpha, który opracowano z wykorzystaniem płatowca i układu napędowego Alouette III. Na jego bazie rozpoczęto budowę bojowego AH-2, jednak zespół napędowy zapożyczono od śmigłowca Super Puma.

Dostawy Rooivalków rozpoczęły się w 1999. Wyprodukowano 12 egzemplarzy seryjnych, które weszły w skład 16 squadronu SAAF, stacjonującego w bazie Bloemspruit. Zgodnie z założeniami śmigłowce miały być zdolne do operowania w trudnych warunkach polowych afrykańskiego buszu, bez jakiegokolwiek infrastruktury. Wykonywane przez nie misje to rozpoznanie, eskorta konwojów, wsparcie ogniowe, zwalczanie wojsk pancernych przeciwnika i dalekie rajdy na tereny wrogich państw. Uzbrojenie śmigłowca to 20-mm działko F2 z zapasem 700 nabojów, 8-16 ppk Mokopa ZT-6, 4 pociski powietrze-powietrze bliskiego zasięgu MBDA Mistral i 36-72 niekierowanych pocisków rakietowych FFAR kal. 70 mm.

Cała obsługa techniczna ma być wykonywana przez czterech mechaników, którzy docierają do miejsca postoju AH-2 na pokładzie śmigłowca przewożącego także podstawowe części zamienne.

W kwietniu 2005 tylko 6 Rooivalków osiągnęło całkowitą zdolność operacyjną. Pozostałe poddawano modernizacji awioniki, która miała zakończyć się w czerwcu b.r.

W dodatku w maju b.r., po porażce w konkursie na nowy śmigłowiec bojowy dla Turcji (wygranym przez T-129 ATAK, czyli ulepszoną wersję AgustaWestland A129 Mangusta International), prezes Denela Shaun Liebenberg stwierdził, że przedsiębiorstwo nie jest w stanie samodzielnie zapewnić dalszego rozwoju, obsługi technicznej i wsparcia logistycznego AH-2, w związku z czym siły zbrojne powinny wziąć koszty tych prac na siebie.

Kilka miesięcy potem Liebenberg ponownie zaapelował o pomoc, mówiąc na forum parlamentarnym o konieczności podjęcia przez SAAF strategicznej decyzji dotyczącej przyszłości Rooivalka, ponieważ bardzo prawdopodobne jest, że w niedługim czasie śmigłowiec może stać się przestarzały i zawodny.

Nie wiadomo dokładnie, czy 962 mln randów obejmuje także prawie 103 mln randów (ponad 37 mln zł), jakie konieczne są do zakończenia programu integracji podstawowej broni Rooivalka - przeciwpancerny pocisk kierowany Mokopa ZT-6. Pierwsze odpalenie pocisku z pokładu AH-2 miało miejsce w drugiej połowie listopada 2000 (sic!). Mokopa (w języku Zulusów - mamba) charakteryzuje się zasięgiem 10 000 m i prędkością lotu wynoszącą ok. 300 m/s. Tandemowa głowica kumulacyjna zapewnia ważącemu ok. 50 kg pociskowi zdolność przebicia jednorodnego pancerza o grubości ekwiwalentnej 1350 mm. Dotychczas program integracji ppk z układem celowniczo-nawigacyjno-uzbrojeniowym śmigłowca pochłonął 120 mln randów (ponad 43 mln zł).

W ciągu 23 lat całkowity koszt programu budowy AH-2 Rooivalk pochłonął kwotę 8 mld randów (2,885 mld zł). Zbudowano zaledwie 12 śmigłowców, które wciąż nie osiągnęły całkowitej zdolności bojowej. Być może nastąpi to za trzy lata, dzięki najnowszemu programowi modernizacyjnemu / Zdjęcie: South African Air Force

W ramach prac Rooivalki mają zostać wyposażone m.in. w nowoczesną awionikę glass cockpit, urządzenia radiowe, łącza transmisji danych i procesory komputerów układu sterowania lotem.

Jak stwierdził minister obrony RPA Mosiuoa Lekota, Rooivalki mogą być używane w trakcie misji pokojowych i stabilizacyjnych, wykonywanych pod egidą ONZ czy też Unii Afrykańskiej. Jednakże kilka miesięcy temu głównodowodzący South African Air Force (SAAF, wojska lotnicze RPA) gen. Carlo Gagiano zauważył, że ani Unia Afrykańska, ani też ONZ nie mają problemów z pozyskaniem odpowiedniej ilości wiroplątów

niezbędnych do realizacji w/w misji.

Początki śmigłowca AH-2 Rooivalk datują się na marzec 1984. 3 lutego 1985 pierwszy lot wykonał eksperymentalny śmigłowiec XH-1 Alpha, który opracowano z wykorzystaniem płatowca i układu napędowego Alouette III. Na jego bazie rozpoczęto budowę bojowego AH-2, jednak zespół napędowy zapożyczono od śmigłowca Super Puma.

Dostawy Rooivalków rozpoczęły się w 1999. Wyprodukowano 12 egzemplarzy seryjnych, które weszły w skład 16 squadronu SAAF, stacjonującego w bazie Bloemspruit. Zgodnie z założeniami śmigłowce miały być zdolne do operowania w trudnych warunkach polowych afrykańskiego buszu, bez jakiegokolwiek infrastruktury. Wykonywane przez nie misje to rozpoznanie, eskorta konwojów, wsparcie ogniowe, zwalczanie wojsk pancernych przeciwnika i dalekie rajdy na tereny wrogich państw. Uzbrojenie śmigłowca to 20-mm działko F2 z zapasem 700 naboju, 8-16 ppk Mokopa ZT-6, 4 pociski powietrze-powietrze bliskiego zasięgu MBDA Mistral i 36-72 niekierowanych pocisków rakietowych FFAR kal. 70 mm.

Cała obsługa techniczna ma być wykonywana przez czterech mechaników, którzy docierają do miejsca postoju AH-2 na pokładzie śmigłowca przewożącego także podstawowe części zamienne.

W kwietniu 2005 tylko 6 Rooivalków osiągnęło całkowitą zdolność operacyjną. Pozostałe poddawano modernizacji awioniki, która miała zakończyć się w czerwcu b.r.

W dodatku w maju b.r., po porażce w konkursie na nowy śmigłowiec bojowy dla Turcji (wygranym przez T-129 ATAK, czyli ulepszoną wersję AgustaWestland A129 Mangusta International), prezes Denela Shaun Liebenberg stwierdził, że przedsiębiorstwo nie jest w stanie samodzielnie zapewnić dalszego rozwoju, obsługi technicznej i wsparcia logistycznego AH-2, w związku z czym siły zbrojne powinny wziąć koszty tych prac na siebie.

Kilka miesięcy potem Liebenberg ponownie zaapelował o pomoc, mówiąc na forum parlamentarnym o konieczności podjęcia przez SAAF strategicznej decyzji dotyczącej przyszłości Rooivalka, ponieważ bardzo prawdopodobne jest, że w niedługim czasie śmigłowiec może stać się przestarzały i zawodny.

Nie wiadomo dokładnie, czy 962 mln randów obejmuje także prawie 103 mln randów (ponad 37 mln zł), jakie konieczne są do zakończenia programu integracji podstawowej broni Rooivalka - przeciwpancerny pocisk kierowany Mokopa ZT-6. Pierwsze odpalenie pocisku z pokładu AH-2 miało miejsce w drugiej połowie listopada 2000 (sic!). Mokopa (w języku Zulusów - mamba) charakteryzuje się zasięgiem 10 000 m i prędkością lotu wynoszącą ok. 300 m/s. Tandemowa głowica kumulacyjna zapewnia ważącemu ok. 50 kg pociskowi zdolność przebicia jednorodnego pancerza o grubości ekwiwalentnej

1350 mm. Dotychczas program integracji ppk z układem celowniczo-nawigacyjno-uzbrojeniowym śmigłowca pochłonął 120 mln randów (ponad 43 mln zł).

© Wszelkie prawa zastrzeżone, 2007-2026 Altair Agencja Lotnicza Sp. z o. o